

end den ellers efter mit Ønske skulde have været. Det er Anledningen til, at jeg har maattet tage Del i den Polemik, der nu findes i den afgivne Betænkning.

I Gaar optraadte den ærede Ordfører ogsaa paa en noget usædvanlig Maade, idet han ikke blot gjorde Rede for Flertallets Standpunkt, men tillige sluttede med et ret stærkt Overfald paa Mindretallets Stilling, og særlig paa min Betænkning, idet han gav mig det Skudsmaal, at jeg var den værste af alle Mindretallene. Jeg har set Ordførere, der ikke vare ringere i Henseende til politisk Indsigt og indflydelsesrig Stilling end det ærede Medlem, men de have som Ordførere godt kunnet vente, til de havde hørt Mindretallet, og først derefter have de givet sig til at polemisere mod dem. Men den ærede Ordfører her har jo for Skik og Brug straks at gribe Offensiven og, før han har hørt, hvad Mindretallet have at sige, straks at fare løs paa dem. Det gjorde han ogsaa i Gaar. Jeg tager mig ikke dette videre nær, og jeg skal bestræbe mig for at tage paa dette Spørgsmaal ganske roligt og lidenskabsløst, thi det er ikke større, end at man kan overse det.

Den ærede Ordfører lod os forstaa, at han kan ikke lide Vittigheder. Der fremkom flere Gange i hans Foredrag Tilkendegivelser af, at Vittigheder ere ham en Modbydelighed. Og dog vilde Skæbnen, at da det ærede Medlem skulde sige noget til mig, kunde han ikke lade være med at begynde med en Vittighed. Men da han ikke kan lave en god Vittighed selv, har han søgt hos Holberg, og der tager man i Reglen aldrig fejl, vel at mærke, naar man forstaaer at bruge de Vittigheder, som Holberg har i saa rigt Maal.

Det er nu det interessante ved det, at det ærede Medlem er standset i Holbergs Peder Paars ved en Udtalelse, som han mener passende kunde sættes som Overskrift over min Betænkning, det ærede Medlem siger, at han med en „klassisk“ Vending mener, at jeg kunde have sagt saadan, som jeg nu senere skal referere. For at ærede Medlemmer kunne forstaa, hvad det ærede Medlem standsede ved, skal jeg oplyse, at han er standset i Peder Paars ved Niels Johansen Koks, der hvor han ligger paa sine Knæ for at modtage en Dødsdom, og der staaer overfor ham ikke en Præst, der skal trøste ham, men en halvstuderet Røver, der skal forberede ham til Døden. Jeg ved ikke, om det er Symbolik, eller det er et Tilfælde, der i nogen Maade ligner en Tanke, at det

ærede Medlem, naar han skal tale til mig, mener, passende at kunne fæste sit Blik ved Holbergs Niels Johansen Kok, en Person der ligger knælende for at høre sin Dødsdom. Jeg har jo nok hørt mange Domme af det ærede Medlem over min Færd, men det er dog ikke lykkedes det ærede Medlem endnu at faa mig paa Knæ. Det er maaske det, der har foresvævet ham. Det tror jeg, er en Tanke, det ærede Medlem helst maa opgave. Men naar den ærede Ordfører endelig vil citere Holberg og vise, han kan sine Klassikere, synes jeg, han skal citere rigtigt. Men det gjorde han ikke, han omskrev Niels Johansen Koks Ord, idet han sagde, at der som Overskrift over min Afdeling i Betænkningen kunde staa: Oh vé, mit ene Knæ, den Indgang var for — rebelsk. Men saadan staaer der ikke i „Peder Paars“. Nej, der staaer mærkværdig nok de Ord: „Ak ve mit ene Knæ, den Indgang er for lang, begyndte Niels at skraale“. Det er, hvad der staaer, og ikke noget andet, og det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem helst maa citere korrekt og ikke indlade sig paa at omgøre Holbergs Vittigheder, thi de ere altfor gode til, at man bør omdanne dem, og den ærede Ordfører er egentlig ikke skabt til at kritisere Holberg eller gøre hans Vittigheder bedre, end de ere i Forvejen.

Jeg har tænkt noget over, hvad det kunde være, der i saa stærk Grad har irriteret den ærede Ordfører. Han sagde i Gaar, at han for sit Vedkommende maatte betragte mit Indlæg som en Krigserklæring til Ministeriet. Herimod maa jeg nedlægge en bestemt Protest. Min Betænkning indeholder ikke nogen Krigserklæring, men den indeholder en bestemt Tilkendegivelse af, at i det her foreliggende Spørgsmaal ser jeg mig ikke i Stand til at følge Ministeriet, der gaar jeg mine egne Veje. Jeg kan ikke forlige det med min Overbevisning at følge den ærede Forsvarsminister i denne Sag, og derfor tager jeg Afstand paa det Punkt, jeg har nævnt. Men det indeholder ikke nogen Tilkendegivelse af en almindelig Krigserklæring mod Ministeriet, det kunde ikke falde mig ind, og jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem vil lægge det ind deri, med mindre denne Udtalelse skulde have Adresse ikke blot i denne Sal, men til dem, der staa uden for denne Sal, og jeg er da den, der skulde fremstilles som en særlig Aarsag til, at der ikke blev Samarbejde og Samvirken mellem det ærede Medlem og mig. Men hvis den